

1017 סוכות

כניסת השבת: 18:14

יציאת השבת: 19:04

רבנו תם: 19:46

ע"פ אופק ת"א

טו' בתשרי התשפ"ז

חג הסוכות

טוב העלון השבועי להסות בה'

סוכת אהבת השם

מספרים כי שנה אחת שהה הרבי בעל 'אמרי חיים' מויז'ניץ זי"ע בחג הסוכות במדינת 'בלגיה' עם בני ביתו. והנה, במהלך סעודת החג החל לרדת גשם שוטף. זלעפות מטר דפקו בעוז על הסכך והביאו לנחלי מים חזקים לסוכה. מלבד זרמי הגשמים שנטפו לסוכה, הקור שהיה באותו זמן בבלגיה היה עז ונורא.

מיד כשראו זאת בני הבית, הם נסו בכל כוחם אל הבית, על מנת להגן על עצמם. רק אדם אחד נשאר בסוכה בקור ובגשם - הלא הוא האדמו"ר בעצמו.

הוא ישב, כשפניו קורנות משמחה עילאית, כשהוא ממשיך ליזמר בזמירות החג בחשק ובהתלהבות. מלווי של הרבי שנותרו לידו, הרגישו כי אף הם כבר לא מחזיקים מעמד וקשה להם להישאר בתוך הסוכה במצב שכזה, כשהם מתפעלים משמחתו של הרבי, אשר נראה שאינו מרגיש בכל המתהלך סביבו.

לאחר פרק זמן קצר, הפסיקו הגשמים, ומזג האוויר התבהר...
- המשך בעמוד 3 -

"דעו לכם יהודים יקרים", ענה ואמר 'היהודי הקדוש' רבי בונים מפשיסחא, "כי ההכנות לחג סוכות הן כמו הכנות לחופה - צריך לדאוג לפרטים רבים. אך אם לא לומדים את הלכות החג: דיני הסוכה וארבעת המינים, הדבר דומה לחופה שהכינו בה את כל העניינים, מלבד דבר אחד, והיא - **טבעת הנישואין שנשכחה!**

לכן, כותב הצדיק בעל ה'פנים יפות', כי ראש השנה ויום הכיפורים הם כנישואין של הקב"ה עם ישראל, וכעת חג הסוכות הוא חדר היחוד, בהם מתייחדים רק ה' וישראל, על כן, כל המטרה שנתן הבורא את ימי התשובה של ר"ה ויום הכיפורים, הוא רק כדי שנזכה להגיע להקבלת פני השכינה בחג הסוכות בסוכה. כמה גדול ונורא!

גדולה ועצומה קדושת חג הסוכות יותר מחג הסוכות, עד כדי שכתב הצדיק הקדוש, בעל ה'תולדות אהרן' כי אע"פ שביום הכיפורים מחלו לאדם על כל עוונותיו, מכל מקום עדיין נותר על נשמת האדם רושם העבירות, ולכן נתן לנו הבורא את חג הסוכות, שעל ידי מצוות הסוכה, ארבעת המינים ולימוד התורה בסוכה - **נטהרים מכל כתמי העבירות וזוכים לטהרה גמורה וקדושה עליונה!**

כל כך גדולה ונוראה מעלת היושב בסוכה, שהיא מצוה מהתורה במשך שבעה ימים רצופים ובכל דקה ושניה שיושב בה מקיים מצוה מדאורייתא (בשונה מארבעת המינים שהמצוה מהתורה היא רק בנענוע ביום הראשון בלבד), עד כדי כך שהזהר הקדוש קורא ליושב בצל הסוכה כיושב בצל האמונה של ה', וכותב: **"כל רגע שיושב היהודי בסוכה, אוכל בסוכה, ישן בסוכה, ונושם את האוירה הקדושה של הסוכה - מחדיר הוא בקרבו יותר בהירות האמונה שתוליד אותו במשך כל ימי חייו!"**. ישבת בסוכה? - זכית לתוספת אמונה לשנה!.

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מו"א ועט"ר מיכאל בן אורה

קלרה חתון בת סלחה

ולרי בן אירנה

גאולה בת בלור

לעילוי-נשמת: מ"ס צדוק בן נור ומרים בת גליה. גביראל בן סמינה. שרית שרה בת מריאן. שרית שרה בת ויקטוריה. גלילי הכהן בן כוכבה. תקווה בת פנינה. סופיה שרה בת רוזה. אבלין עדינה בת פרח. ר' אברהם בן ר' סעדיה. עמרון אורי בן יוסף. סאן אמנון בן שרה הי"ד, משה כהן בן נוחה ויוסף. יעקב בן שמחה. סליה מרים בת דינה וחיים. חסינה בת רינה. יוסף בן ג'יה, יחזקאל בן ג'ורג'י, פרחיה בת טובה, אירית בת צדיקה, תקוה בת פנינה. אבי אמרה פקדו בן אבבה וצהייתו. גביר בן סאלם ורומיה. שמחה בת צאלח ומרים. אורינה אורה בת גביר ושמחה.

לפומה, פרנסה והצלחה: מ"א ציפורה בת מרים. מנשה ואורה אחיאל. א"ה הדר בת נחמה. אורטל חנה בת הדסה וב"ב. פנינה בת שושנה וב"ב. אושרית בת פנינה וב"ב. משה שמואל בן זלדה. מוריה בת רויטל. גאולה בת דבורה. שרה חיה רפאלה בת רחל. יאיר חיים בן ענבל שרה. רוויה בת ולרי.

זש"ק: שולמית בת איריס. יסכה בת מול. אליס בת פרידה. בתחן בת גילה ורחמה. בנים זכרים: הדר בת נחמה. זיווג הגון: אביאל בן רויטל.

סגולות וישועות

סגולות לחג הסוכות

(1) כתב רבנו 'כף החיים' (תרכ"ח) בשם הזהר
(תיקון ע. דף קל"ב): "כל העושה לעצמו סוכה בעולם הזה - הקב"ה מסכך עליו בעולם הבא, ומגן עליו מכל מלאכי חבלה כשיוצא מהעולם הזה והולך לאותו עולם".

הוסיף הרב וכתב (תרכ"ו): "המקיים מצוות סוכה כתיקונה, מובטח לו שלא תבוא מריבה לביתו כל השנה".

(2) כתב הגאון מוילנא: "מצות סוכה מגינה ומצילה את האדם ביום רעה, שנאמר (תהילים כ"ז): "כי יצפנני בסוכו ביום רעה יסתירני בסתר אהלו".

(3) כתב ה'מטה אפרים' (תרכ"ו): "מהסוכה נמשכת לאדם רפואה לכל רמ"ח איבריו".

(4) כתב ה'שפת אמת' (סוכה תרל"ד): "מצות הסוכה נותנת תוספת הארת קדושה לדירתו של האדם לכל השנה".

(5) כתב הגר"א (ליקוטי תהילים כ"ז-ט): "חג הסוכות (בו נידונין על המים) הוא זמן השפעות גשמיות ופרנסה לכל השנה".

בשביל להשיג את אותם דברים. ואז, הוא עובד שעות נוספות ומשקיע זמן רב מחייו, בשביל לממן את המותרות של הדור: רכב, טיסות, חופשות ועוד.

התורה הקדושה מלמדת אותנו על מצות סוכה, באומרה:
"וַיַּעֲקֹב נָסַע סִכְתָּה וַיֵּבֶן לוֹ בֵּית וּלְמִקְנֵהוּ עָשָׂה סִכָּת, עַל כֵּן קָרָא שֵׁם הַמָּקוֹם סִכּוֹת: (לג, טז-יז). אומרים חז"ל כי יעקב אבינו עשה לעצמו, לרוחניות שלו בית - דבר קבע: שיעור קבוע, הידור במצוות, תפילה קבועה בכוונה. אך "למקנהו עשה סוכות" - לקניינים הגשמיים עשה סוכה עראית ופשוטה. רק כך מגיעים ל'ושמחת בחגך', לשמחה אמיתית בחיים.

מִרְן הרב שטיינמן כתב באגרת כי רבים מחפשים לעשות חתונות ואירוסין מנקרי עיניים, רק בשביל 'להשוויץ' ולהיות כמו האנשים 'המתקדמים', ובעקבות כך הם לוקחים הלוואות ונכנסים לחובות, ומאבדים ממון יקר לריק על ערב אחד חולף, כשבדורות הקודמים שהיו מתחתנים בצניעות במקומות פשוטים, ושמחו מאד מהחתונה וחיו בשלום ואחווה. כל אלו הלוקחים הלוואות למימון רכבים, חופשות ועוד - נופלים בעצת היצר, אחר שאין להם מהיכן להחזיר או שמשקיעים בהבלי העולם!.

הלכות והליכות

הליכות מאיר / הרב מאיר גבאי

שאלה: ישבתי בסוכה לאכול עוגות - האם יש כמות שעליה אני צריך לברך על ישיבה בסוכה? ומה עם אכילת פסטה וכדומה?

תשובה: בכל ימי חג הסוכות, אם אוכל פת בשיעור של יותר מכביצה (54 גרם) - חייב בסוכה וצריך אף לברך 'לישב בסוכה'. ובכל השנה, הנוטל ידיים בברכה ללחם, צריך לאכול שיעור פת של כביצה תוך זמן אכילת פרס (4-7 דקות). שאילו יודע שיאכל פחות מכביצה פת - לא מברך 'על נטילת ידיים', אלא נוטל בלי ברכה. (שו"ע קנח, ב. הליכו"ע ח"ב עמ' רפ, ילקו"י קנח' עמ' יד).

האוכל עוגות כשיעור יותר מ- 54 גרם (כביצה) - חייב לאכול בסוכה, אך לא יברך לישב בסוכה. אך ברכת 'לישב בסוכה' על מזונות מתחייב רק אם אוכל 162 גרם (שיעור קביעות סעודה). ולכן, לכתחילה לא יאכל רוג'לאך, בורקסים (פת הבאה בכיסנין) בשיעור שבין 162 גרם ועד 216 גרם, כיוון שיש ספק מהי הברכה האחרונה האם ברכת המזון (עקב שיעור קביעות סעודה) או 'על המחיה'. ובדיעבד, אם אכל בשיעור כזה יברך על המחיה.

האוכל תבשיל מחמשת מיני דגן [כגון אטריות, קוסקוס, פסטה וכדו'] בשיעור קביעות סעודה [162 גרם] - יברך 'לישב בסוכה'. ובתבשיל זה יברך 'על המחיה' גם שאכל שיעור גדול של 216 גרם (קביעות סעודה) ולא ברכת המזון, כיון שהם מבושלים, ואין להם תואר פת.

אך אם אוכל פחות משיעור 162 גרם, לא יברך 'לישב בסוכה', אך חייב לאכול בסוכה. (ופחות מ-54 גרם פטור מלאכול בסוכה)

סכנת המותרות

ישנו דבר מרכזי וגדול ההורס לאדם את השמחה בחייו. זהו דבר שנכנס לחיינו בדור האחרון, וכי האדם חושב שדבר זה יביא לו אושר, אך אדרבה, הרדיפה אחר דבר זה, גורמת לו לצער וקשיים רבים. מהו אותו דבר?...

קוראים לזה - **מותרות!** התרגלות לרף חיים גבוה. בדורות קודמים, עוד לפני עידן התפתחות הטכנולוגיה, אדם היה מגיע לביתו אחר יום עבודה, אוכל ארוחת צהריים צנועה שהכינו בבית, הולך ללמוד תורה, ובשאר הזמן נח בביתו ומודה לה' על ארבע קירות ביתו.

היום, המותרות נכנסו כמעט לכל בית ולכל פינה: אדם מחדיר לעצמו לתודעה כי הוא 'חייב' רכב, ולא סתם אלא רכב מפואר. הוא 'חייב' לצאת למסעדות, שהרי וכי כל היום אוכל בבית?! הוא 'חייב' לצאת לחופשה כל כמה חודשים, שהרי כולם יוצאים, ומה שאנחנו נהיה מסכנים?.

זה לא מסתכם בזה, אלא כל אביזר חדש שהשכן קנה, גם לי צריך להיות, כי אחרת אני סוג ב'. ומה התוצאות של הדבר?... האדם חי ברדיפה אחר דברים שהוא 'חושב' שיעשו אותו מאושר, אך הם קניינים עראיים, חולפים ומתכלים שלא מביאים אושר, אלא להיפך, הם מחיבים את האדם להביא משכורת מנופחת לביתו ולעבוד קשה,

מצבו לא היה בכי טוב, והוא היה מחוסר הכרה. הרופאים שניסו הכל, התייאשו וניבאו לו רעות כי וודאי לא יחיה. אך רופא כל בשר החליט אחרת לאחר מספר ימים, התעורר החולה מתרדמתו. הרופאים ההמומים לא האמינו למראה עיניהם, הם ערכו לו בדיקות וגילו כי הוא הבריא לחלוטין ואינו סובל כלל. כולם התרגשו מהנס שהתפרסם והגיע עד לגאון רבי יהושע ליב דיסקין זצ"ל.

הצדיק שהתפעל אף הוא מהנס, קרא לו למעונו. היהודי הגיע בחיל וברעדה למעונו של הצדיק, שפנה אליו בשאלה: "אמור נא לי, מה הרגשת או ראית בימים האלו ששכבת בלא הכרה?".

היהודי החל להתרגש וסיפר: "בעת שהייתי בלא הכרה, חשתי שנשמתי עולה לשמיים. ראיתי הכל מלמעלה, עד שהביאו אותי למשפט על מעשי כאן בעולם הזה מיום היוולדי ועד לרגע זה. אל מול עיניי היו מאזניים גדולות שעמדו במרכז. אל צד ימין נשקלו המצוות, ובצד שמאל ניצבו ועמדו העבירות שעשיתי בחיי. נערך דין מדוקדק על כל המעשים, עד אשר הכריעו העבירות את כף המאזניים. רעד וחלחלה אחזה אותי, ורציתי לפרוץ בבכי על מר גורלי.

והנה לפתע, הגיחו מן הצד מלאכים לבנים, ובידם חבילה כבדה. שקט אדיר שרר בבית דין של מעלה. המלאכים הניחו את החבילה הכבדה בכף המצוות ו... לתדהמת כל הנוכחים - החבילה הכריעה את נשמתי לזכות, ובדיוק באותו רגע התעוררתי".

התפעל המהרי"ל דיסקין מהסיפור, והוסיף לשאול: "ספר לי בבקשה על מהלך יומך", וזאת בכדי לגלות מהי אותה חבילה חשובה שהצילה את חייו של הכפרי.

הכפרי סיפר כי הינו אדם פשוט העובד מבוקר ועד ליל... - המשך בעמוד 4

לשבת בסוכה ולדבר עם בורא עולם, להרגיש את ה'וימינו תחבקני' שיש בסוכה. להביט בסכך ולהגיד: "רבונו של עולם אני רוצה להיות עטוף בך כל השנה וכל החיים. זכה אותי לאמונה בך בכל מצב".

כתב הרבי הקדוש בעל 'התפארת שלמה': **"צריך לדעת, כי הסוכה מלאה ברכת ה' כמו בבית המקדש, ולכן אמרו בגמרא כי שם שמיים חל על הסוכה כמו שהיה בבית המקדש, וממנה יוצאים כל הברכות לעם**

ישראל ולכל אחד בפרט. ולכן ידע האדם, כי הסוכה היא השער שממנה עולות כל התפילות למעלה."

כתב הצדיק רבי אליעזר פאפו זצ"ל, בעל ה'פלא יועץ': **"כמה חביבה מצוות הסוכה, שהיא העומדת לכפר לאדם על כל עוונותיו, ובעת ישיבתנו בסוכה - השכינה בעצמה פורשת כנפיה עלינו, וכל שבעה אושפיזין עילאין ואור ניצוצי נשמתם שוכנים שם ממש, ומטעם זה גדולה קדושתה כקדושת בית הכנסת."**

לפנינו סיפור מדהים שאירע בתקופת המהרי"ל דיסקין זצ"ל: "יהודי אחד, תושב כפר הסמוך ל'לומז'ה', היה שרוי בתרדמת במשך שלושה ימים.

או אז פנו מלוויי של הרבי ושאלו אותו: "איך הצליח הרב לשמוח ולהישאר רגוע למרות כל שטפי הגשמים והקור העז?..".

חיך הרבי ואמר להם: "במשנה במסכת סוכה (ב, ט) מובא כי כשיורדים גשמים, משול הדבר לעבד שבא למזוג כוס לרבו, ושפך לו רבו קיתון בפניו.

ומה עושה העבד כששופך לו אדונו קיתון בפניו?", שאל הרבי ומיד השיב: "בואו ואומר לכם: אם העבד הינו שוטה - הרי שהוא בורח מאדונו. אך כמובן שאין זה פתרון לברוח מהאדון שלך, שהרי בהמשך יהיה חייב הוא לחזור אל אדונו. אולם אם פיקח אותו עבד - הרי שנשאר הוא לפני אדונו ומקבל הוא באהבה ובשמחה את הקיתון מים, כי הוא שמח בכך שיש לו עדיין קשר עם אדונו ומיד אח"כ מנסה הוא לרצותו ולחזור להיות בקשר טוב איתו כבעבר".

סיים הרבי ואמר: **"כך בדיוק כשירדו גשמים, הראתי לה' יתברך כי אני מקבל באהבה וברצון את הקיתון ששפך על פנינו וזאת מפני אהבתי אליו, גם כשאנינו כל כך רצויים, ועל ידי השמחה והזמירות ניסיתי לפייסו ולהתקרב אליו עוד יותר."**

הסוכה היא גילוי האהבה של בורא לעם ישראל, ולכן, את הקשר החזק אי אפשר לפרק בשום מצב שבעולם.

אף על האדמו"ר ר' חיים מצאנז זי"ע מסופר כי היה מנצל כל רגע לשבת בסוכה בעורגה ובכיסופים עצומים, עד אשר גם שהיה יורד גשם היה נשאר בסוכה ונרטב. וכשנשאל לפשר הדבר שהרי הנשאר בסוכה בגשם נקרא הדיוט, השיב: **"מעדיף אני להישאר הדיוט של בורא עולם, ובלבד שלא לפספס רגע אחד מקדושתה העצומה של הסוכה והדבקות האדירה שיש בה לבורא העולמים לכל השנה כולה". מדהים!**

